

Arrest

nr. 275 234 van 13 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. DETHIER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2019.

1.2. Verzoekster wordt op 19 januari 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 2 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn Lubango. U groeide op in Luanda, in Bario Sapo. U ging naar school tot de tiende graad, u stopte en u ging uw moeder helpen. In 2018 wilde u een taxi nemen om te gaan shoppen, en u stapte in een auto waar al drie meisjes en drie mannen in zaten, en een chauffeur. De taxi reed alle stopplaatsen voorbij en nam jullie naar een afgelegen huis voorbij de wijk Benfica. Jullie werden in het huis vastgebonden en u probeerde een keer te ontsnappen. In het huis waren nog andere meisjes opgesloten, en aan de andere kant van de ruimte lagen lijken. De mannen van de taxi hebben jullie seksueel misbruikt. Ze zeiden dat ze jullie zouden vermoorden, u bent net op tijd kunnen ontsnappen. U rende weg van het huis en een man op straat hielp u om met de auto weg te geraken. U belde met de telefoon van die man uw vader op, hij kwam u ophalen. U vertelde aan niemand dat u seksueel misbruikt was. Na een week nam uw vader u mee naar de politie, u vertelde wat er gebeurd was, maar niet van het seksueel misbruik. U ging ook ongeveer een maand bij uw tante in Kalemba 2 wonen. Op de dag van de Arbeid in mei 2019, ging u samen met uw vrienden vieren in Marginal, Luanda. U werd herkend door een van de daders van de ontvoering, hij benoemde dat u degene was die kon ontsnappen. U bent meteen vertrokken en terug naar huis gegaan. De volgende dag ging u hiervan aangifte doen bij de politie. U kon niet meer in Angola leven door wat u meemaakte, en u vroeg uw vader om u te helpen om het land te verlaten. U verliet in september 2019 Luanda, en u reisde verder naar Portugal. U bleef een dag in Portugal en nam vervolgens de bus naar België. Uw vader reisde met u mee naar België maar keerde ondertussen terug naar Angola. U diende een asielaanvraag in en kwam na aankomst ook te weten dat u HIV hebt. Op 6 november 2019 kwam u aan in België en op 12 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw identiteitskaart, een document van de politie van 3/5/2019 en een document van de politie van 21/6/2018, medisch attest HIV en een kopie van het visum in uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verliet uw land van herkomst vanwege een beweerde ontvoering en verkrachting, u kan niet terugkeren omdat u zich daar niet goed zou voelen.

Ten eerste legde u doorheen uw procedure tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf in Portugal. *U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u een dag op hotel in Portugal was, en daarna meteen naar België doorreisde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). Voor Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u echter verklaard dat u van 17 oktober tot 6 november in Portugal was, en bij een kennis verbleef. Dit is toch wel veel langer dan die ene dag die u verklaarde voor het CGVS. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, antwoordde u dat u niet zo lang in Portugal was, dat u maar een dag verbleven hebt daar en twee dagen gereisd hebt (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Dit is enerzijds van belang omdat u geen verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend in Portugal, het eerste veilige land waar u aankwam en vervolgens drie weken verbleven had. Van een verzoeker tot internationale bescherming met een gegronde vrees tot vervolging, wordt er verwacht dat hij of zij zich wendt tot de asielinstanties van het eerste veilige land om toch bescherming te krijgen. Indien u werkelijk maar een dag in Portugal was zoals u voor het CGVS beweerde, kwam u vermoedelijk ook al in België aan in september 2019. Het feit dat u dan ook weer zou gewacht hebben tot 12 november 2019 om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België, maakt dat u eigenlijk een laattijd verzoek indiende. Beide versies van uw verklaringen over uw periode in Portugal, houden eigenlijk gedragingen in die strijdig zijn met een gegronde vrees tot vervolging.*

Daarenboven hebt u in Angola zelf gedragingen gesteld die strijdig zijn met de ernst van de beweerde feiten die u zijn overkomen. Nadat u kon vluchten uit het huis, het huis waar u misbruikt was en met de dood bedreigd, waar er lijken lagen, keerde u terug naar huis. **U wachtte echter een volledige week vooraleer u aangifte ging doen bij de politie** (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Uw vader had er op aangedrongen dat u naar de politie ging, u wilde eigenlijk niet gaan. Gevraagd naar de reden waarom u niet wilde gaan, is omdat u niet wilde vertellen dat u seksueel misbruikt was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Het CGVS erkent dat het voor een slachtoffer van seksueel misbruik inderdaad niet gemakkelijk is om daarover te vertellen. Echter, gezien de ernst van de situatie waar u in zat, is het wel echt weinig geloofwaardig dat u niet eerder, en meer, stappen ondernam om de daders van de ontvoering te vatten. Immers, naast het seksuele misbruik waren er ook nog de lijken in het huis, het feit dat u ontvoerd was, het feit dat er nog zo veel andere meisjes opgesloten zaten die niet konden ontsnappen. Zelfs zonder over seksueel misbruik te spreken, was dit nog steeds een zeer ernstige situatie met zware misdrijven. U werd hier ook op gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U legde uit dat het inderdaad zeer gevaarlijk was, en dat u gelukkig kon vluchten. U gaf echter nergens een aannemelijk uitleg voor uw passieve houding om naar de politie te gaan, zeker aangezien daar wel nog steeds meisjes waren opgesloten na uw ontsnapping. U bleef voor de rest ook maar matig op de hoogte van het verdere verloop van het politieonderzoek. Zo kon u vertellen dat ze tot nu toe niemand vonden, maar hebt u vervolgens zelf maar een keer gevraagd hoe het verder zat met het onderzoek (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). **Dat u op dergelijke manier handelde na de gebeurtenissen waarvan u beweerde dat ze plaatsvonden, is niet geloofwaardig.** Het ondermijnt volledig de ernst van uw beweerde vrees. U hebt bovendien ook nooit overwogen om op een andere plaats in Angola te gaan wonen om zo te vermijden dat u uw belagers nog zou tegenkomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Zo wilde uw vader u wel naar de provincie sturen, maar dat wilde u niet. Gezien u ook het land verliet omwille van de verkrachting, en dat u de dader nog eens zou zijn tegengekomen, is het zeker niet aannemelijk dat u dan gewoon op dezelfde plaats bleef wonen zonder zelfs te overwegen om u elders te vestigen in Angola.

U legde ook twee politierapporten neer van de aangiftes die u deed een week na een ontvoering, en de dag nadat u de ontvoerder zag op het feest voor dag van de Arbeid. Het betreft ten eerste kopies van documenten, die u opgestuurd werden door uw neef. De authenticiteit van deze stukken valt dus niet vast te stellen. Daarenboven, verduidelijken deze stukken ook niet erg veel. Zo vermeldt het document opgesteld op 21/6/2018 dat u in 2018 ontvoerd werd door bandieten, zonder daarbij te verduidelijken wanneer dit gebeurde, noch de plaats van het misdrijf. Vreemd genoeg staat er verder ook uitdrukkelijk in vermeld dat u niet seksueel misbruikt bent, het onderwerp is dus wel ter sprake gekomen op het politiebureau. Gezien u er toch echt op stond om dit niet te vertellen, is het zeer vreemd dat dit wel uitdrukkelijk werd opgenomen in het politierapport. Deze documenten, naast het feit dat ze niet kunnen beoordeeld worden op authenticiteit, bevatten ook elementen die eigenlijk uw verhaal niet ondersteunen.

Verder bent u vervolgens nog een hele tijd in Angola gebleven na de ontvoering. U werd gevraagd wanneer deze ontvoering plaatsvond, u kon vertellen dat het een dag was in 2018, maar u herinnerde zich de maand niet meer (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Gezien het politiedocument dat u neerlegde, opgemaakt na uw eerste aangifte bij de politie, dateert van 21 juni 2018, en u ongeveer een week na de ontvoering naar de politie ging, zullen de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden in juni 2018. U hebt echter pas in september 2019 definitief Angola verlaten, nadat u de ontvoerder tegen gekomen was op het feest van de Arbeid. Dit was echter ook al in mei 2019. U werd gevraagd waarom u wachtte tot augustus of september om een visumaanvraag te doen, u legde uit dat het veel procedures zijn en dat het ook veel tijd in beslag neemt (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Echter, alles in overweging genomen, hebt u dus pas een jaar en drie maanden na de ontvoering effectief Angola verlaten, en woonde u, behalve die maand dat u bij uw tante woonde, nog steeds gewoon in hetzelfde huis op dezelfde plaats. **Deze gedragingen zijn een tegenindicatie voor uw beweerde nood om het land te verlaten omwille van de ontvoering en het seksueel misbruik.**

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen an sich, merkt het CGVS verder nog het volgende op. **Uw verklaringen hieromtrent zijn op cruciale punten dermate vaag en weinig doorleefd, dat ze de door u beweerde versie van de feiten niet ondersteunen.** Zoals al besproken, bent u zeer onduidelijk over het moment dat de ontvoering plaatsvond, gevraagd om zelfs maar een indicatie te geven over de periode van het jaar 2018, slaagde u er niet in om dat te doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U werd verder ook meermaals gevraagd om de mannen die betrokken waren in de ontvoering te beschrijven, zowat alles wat u over hen onthouden had. U kon zeggen dat ze een grote gestalte hadden, maar verder hebt u niets opvallends van hen onthouden (notities persoonlijk onderhoud

CGVS p. 14). Aangespoord om nog wat uiterlijke kenmerken te bespreken kon u nog zeggen dat ze kort haar hadden maar dat u zich verder niets herinnert (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). U werd vastgehouden in een verlaten huis. Om toch wat meer doorleefde verklaringen te bekomen, werd u ook de kans geboden om de onderlinge verhoudingen tussen uw ontvoerders uit te leggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). U kon zeggen dat er iemand was die bevelen gaf, maar gevraagd om hem in detail te beschrijven antwoordde u weer hetzelfde: groot met kort haar. Ook wat betreft dit verlaten huis kon u eigenlijk maar vaag beschrijven hoe het er uit zag, voornamelijk aan de buitenkant (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15-16). Hetzelfde geldt voor de andere (levende) meisjes in het huis, wederom kan u niets over hun identiteit zeggen, of ook maar een indicatie van wie ze waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14).

Na herhaaldelijk aandringen hebt u summier uitgelegd hoe u juist de eerste keer hebt geprobeerd te ontsnappen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17), maar wederom zijn er maar weinig echt gedetailleerde en doorleefde elementen aanwezig in uw relaas. Ook wat betreft uw effectieve vlucht kon u hierover maar weinig vertellen. Gevraagd naar de details van de weg die u te voet aflegde, gaf u er maar zeer weinig (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U hebt onderweg een man ontmoet die u hielp, maar u hebt geen idee wie die man is of wat zijn naam is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U hebt ook zelfs nooit zijn naam gevraagd, hoewel u net die dag zelf ook in de problemen kwam door vreemde mannen die zich voordeden als een taxi. U wist ook verder niet te verklaren waar het huis gelegen was in Angola, enkel dat het voorbij Benfica was en dat u de plaats helemaal niet kende (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). Zeker gezien u naar de politie bent geweest, is het opmerkelijk dat u nu voor het CGVS zo weinig kan beschrijven van de daders en de plaats van de ontvoering. Het is dus niet de eerste keer dat u deze feiten beschreef voor het CGVS. U werd dan ook bevraagd naar wat u verklaard hebt over de personen bij de politie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Wederom, u gaf maar weinig detail en liet het na om op deze manier wat extra informatie te geven.

U legde vervolgens ook tegenstrijdige verklaringen af over uw paspoort. Op 16 januari 2020 hebt u voor DVZ verklaard dat uw vader uw paspoort mee teruggenomen had naar Angola. Wanneer u echter op het CGVS gevraagd werd over uw paspoort, legde u uit dat u het verloren had. Het paspoort zat in uw portefeuille met uw geld, en u bent de portefeuille verloren in een taxi tussen Gent en Eeklo (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). U hebt opmerkelijk genoeg wel niet veel gedaan om uw portefeuille terug te vinden, zo hebt u niet het taxibedrijf gecontacteerd noch het verlies er van aangegeven bij de politie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). U werd geconfronteerd met uw verklaringen voor DVZ over het feit dat uw vader uw paspoort had. U legde uit dat u toen dacht dat uw vader uw paspoort had nadat u het verloren had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Het interview met DVZ was dus echter twee maanden na uw aankomst, dat u niet beter op de hoogte bent van het feit dat uw paspoort al die tijd in uw portefeuille zat, is weinig geloofwaardig. U probeert dus het CGVS te misleiden over de actuele plaats van uw documenten. U bezorgde het CGVS nog een kopie van het visum in uw paspoort, maar niet van de eerste pagina, noch van de volgende pagina's.

Tot slot haalde u ook uw HIV besmetting aan (gestaafd met een medisch attest) die in België werd vastgesteld (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor uw situatie, kan de loutere vaststelling dat u hiv-positief bent, niet worden gelijkgesteld aan een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U haalde zelf evenmin enige bijkomende elementen aan die in de richting van een vervolging omwille van deze redenen zouden kunnen wijzen: U gevraagd wat uw vrees hieromtrent is bij terugkeer naar Angola, zei u dat dat was als uw familie het zou ontdekken dat u dat hebt. Gevraagd naar wat u vreest dat er zal gebeuren, antwoordde u dat u dat niet weet omdat u het nooit aan iemand vertelde, niemand van uw familie is op de hoogte van uw besmetting. U haalde verder geen concrete vrees aan hieromtrent. Wat betreft de medische verzorging die u zal vereisen ten gevolge van uw HIV positieve status, dient er te worden vastgesteld dat deze medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de identiteitskaart die u neerlegde, is deze niet relevant voor onderhavige beslissing daar ze enkel uw identiteit aantoont.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een beoordelingsfout aan alsook de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van wapengelijkheid tussen de partijen.

Verzoekster zet vooreerst het volgende uiteen met betrekking tot de schending van de rechten van de verdediging, van het recht op tegenspraak en van de wapengelijkheid van de partijen. Zij argumenteert hierover als volgt: *“Op 10 februari vraagt de raadvrouw van verzoekster een kopie van haar administratief dossier. Er werd geen antwoord geboden en er werd geen kopieën van de administratieve stukken doorgestuurd. Het begrip van de wapengelijkheid tussen de partijen is een onderdeel van het effectieve rechterlijke bescherming zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest. Dit is een uitvloeisel van het recht op een eerlijk proces dat inhoudt dat elke partij een redelijke mogelijkheid moet worden geboden haar zaak onder zodanige omstandigheden voor te dragen dat zij ten opzichte van tegenpartij niet wezenlijk wordt benadeeld. Indien een beslissing gebaseerd wordt op feiten en stukken waarvan één van de partijen geen kennis heeft kunnen nemen en waarover zij dus geen standpunt heeft kunnen innemen is dat in strijd met het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van de wapengelijkheid tussen de partijen. In casu heeft verzoekende partij kennis kunnen nemen van de notities van haar persoonlijk onderhoud, de vragenlijst van het CGS en de andere document op de laatste dag van haar beroepstermijn om 10u10. Verzoekster heeft geen kennis kunnen nemen van de elementen die het voorwerp waren van een onderzoek door het CGVS. Zij had de notities van haar persoonlijke onderhoud niet gevraagd tijdens haar interview bij het CGVS. Dit is een bijzonder nadelige situatie voor verzoekster, gelet op artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980: “...”. In casu heeft verzoekster zich niet kunnen uitspreken over de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevonden (of daarin ontbraken), ondanks herhaalde verzoeken aan het CGVS. Zij heeft geen tijd gehad om kennis te nemen van de notities (26 pagina) en die grondig te kunnen confronteren met de motieven van de bestreden beslissing. Uw Raad heeft uitspraak gedaan in arrest nr. 229 457 van 28 november 2019, in een zaak waarin verzoeker zijn administratieve dossier niet binnen de wettelijke beroepstermijn had kunnen raadplegen: “De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij tijdens de beroepstermijn in de onmogelijkheid was om het administratief dossier te raadplegen in functie van het opstellen van het beroep tegen de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt aannemelijk dat het haar aldus nagenoeg onmogelijk is om te voldoen aan de op straffe van nietigheid voorgeschreven vereiste dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Ingevolge artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen er terechtzitting geen andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn; bijgevolg kan van verzoekende partij niet worden verwacht dat zij het administratief dossier raadpleegt op de Raad teneinde het initiële verzoekschrift, indien nodig, aan te vullen met andere rechtsmiddelen. In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat het recht van verdediging is geschonden, is het onderdeel van het enig middel gegrond.” De beslissing dient derhalve nietig te worden verklaard op grond van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980. Om deze reden, zonder de notities van het persoonlijke onderhoud, blijkt het onmogelijk om de motieven van bestreden beslissing te kunnen begrijpen en efficiënt ertegen te kunnen argumenteren. Alle elementen die hieronder werden ontwikkeld werden zonder toegang tot het administratief dossier geschreven daarvoor kan verzoekster niet naar haar verklaringen verwijzen”.*

Na een theoretische uiteenzetting over de principes die volgens verzoekster moeten toegepast worden bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en de door haar geschonden geachte wetsbepalingen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, gaat verzoekster in op de motieven van de bestreden beslissing, waarmee zij niet akkoord kan gaan.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen en vreest opnieuw seksueel misbruikt te worden in geval van terugkeer naar Angola. Wat betreft haar verblijf in Portugal, merkt verzoekster op dat haar identiteit niet werd betwist, noch het feit dat zij in Sapo, Luanda woonde voor haar vertrek naar Europa. Zij wijst er op dat zij bij de DVZ heeft verteld dat zij zich niet zeker voelde in Portugal aangezien er veel Angolezen zijn

en gezien de verkrachting geen zin had om dicht bij de Angolese gemeenschap te verblijven. Zij wijst er op dat zij het slachtoffer is van seksueel misbruik en dat zij vergezeld was van haar vader toen zij in Europa aankwam. Zij heeft niet overwogen om asiel aan te vragen uit angst om veroordeeld te worden terwijl ze nog vergezeld wordt door haar vader en heeft op eigen initiatief gevraagd om Portugal te mogen verlaten. Zij kwam door de medische afspraak bij Fedasil er achter dat zij HIV heeft en is van mening dat zij besmet werd door haar verkrachter. Zij stelt dat dit nieuws een nieuwe trigger is voor verzoekster en meent dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster op deze gronden. Gezien haar opvallende verschijning is zij bijzonder herkenbaar en valt zij dus op in de Angolese gemeenschap en zij wijst er nog op dat zij de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de duur van haar verblijf in Portugal niet kan uitlichten aangezien het waarschijnlijk niet klopt met de informatie die zij in de eerste plaats aan de DVZ gaf.

Wat betreft de gedragingen van verzoekster op de dag van de verkrachting stelt verzoekster dat zij een enorm trauma heeft opgelopen en er niet over kan praten zonder in te storten. Zij kan niet begrijpen hoe er kan verteld worden hoe zij moest reageren na te zijn misbruikt en het trauma heeft haar vermogen om beslissingen te nemen die van buitenaf toegankelijk en logisch zijn, sterk aangetast. Zij stelt dat zij er inderdaad lang over heeft gedaan om er zelfs maar over te kunnen praten en was niet in staat gezien de schaamte en de pijn om aangifte te doen bij de politie. Haar vader dwong haar met de politie te praten en zij zal hem niet kunnen vertellen dat ze seksueel misbruikt is. Zij stelt vervolgens: *“Het is inderdaad wel bekend en geweten dat veel seksueel misbruikt slachtoffers tijd nodig hebben om de gebeurtenissen te begrijpen en dan een gepaste antwoord te kunnen geven. Het blijkt dat het feit dat verzoekster een week heeft gewachte voor dat zij een klacht bij de politie ging indienen niet een onredelijke termijn is. Het feit dat verzoeksters vader haar had aangespoord naar de politie te gaan en stappen te ondernemen om dat te doen, deed niets af aan de geloofwaardigheid van haar verhaal. Verzoekster zag niet in waarom de morele steun van haar ouder, die haar had geholpen stappen te ondernemen om een genezingsproces te beginnen enerzijds en te hopen op bescherming door de autoriteiten anderzijds, niet geloofwaardig was.”* Verzoekster argumenteert vervolgens dat in tegenstelling tot wat het CGVS beweert de reactie van verzoekster als slachtoffer van verkrachting logisch en coherent is en dat zij zoals zovele slachtoffers van dit soort geweld bang was om tussenbeide te komen en haar aanvaller aan te klagen. Wat betreft de stelling van het CGVS dat het niet aannemelijk is dat zij gewoon op dezelfde plaats bleef wonen zonder te overwegen zich elders te vestigen in Angola, betoogt verzoekster dat het CGVS opnieuw het kwetsbare profiel van verzoekster slecht beoordeeld heeft en wijst er op dat zij een huisvrouw is, die alleen met één oog kan zien en een groot litteken op haar gezicht heeft. Zij heeft niet de mogelijkheid om in een andere stad te gaan wonen en daar alleen te kunnen leven en dus bijstand nodig heeft. Zij stelt daarom met haar vader Angola ontvlucht te zijn en nauwelijks voor zichzelf te kunnen zorgen. Zij kent haar beperkingen en weigerde daarom naar een andere stad te gaan, maar dit betekent helemaal niet dat verzoekster en haar familie geen initiatieven namen en pogingen deden om verzoekster ver van de stad te sturen. Zij wijst er tenslotte op dat het niet ongeloofwaardig is dat zij niet naar de politie ging en dat vele gevoelens, waaronder schuldgevoelens dit kunnen verhinderd hebben.

Wat betreft de politierapporten die verzoekster neerlegde, argumenteert verzoekster, onder verwijzing naar het arrest *Singh tegen België* van 2 oktober 2012 dat het feit dat de politierapporten kopieën zijn niet genoeg is om hun authenticiteit te betwisten en meent dat deze documenten haar relaas wel ondersteunen. Zij betoogt hierover als volgt: *“De politierapporten toont aan dat verzoekster naar de politie ging een week naar haar ontvoering en verkrachting. Het feit dat het op de politierapport expliciet werd geschreven dat verzoekster niet verkracht wordt, toont aan dat verzoekster waarschijnlijk details gaf over haar ontvoering en dat de politieagenten waarschijnlijk haar de vraag hebben gesteld over de potentiële seksuele misbruiken. Zoals hierboven vermeld, en door verzoekster vermeld was haar vader mee toen zij naar de politiekantoor ging. Zij had haar vader niet verteld dat zij verkracht werd. Het feit dat verzoekster na haar miskracht naar de politie ging, zoals toen zij haar misbruiker opnieuw zag, toont aan dat zij bescherming heeft gezocht bij de Angolese autoriteiten na de eerste verkrachting en ook toen zij opnieuw in gevaar zich voelde.”*

Wat betreft de lange termijn tussen de verkrachting en de vlucht van verzoekster wijst verzoekster er op dat volgens de informatie van de DVZ verzoekster al een visum aanvraag bij de Belgische ambassade had ingediend in augustus 2018, dus enkele weken na de verkrachting en dat de aanvraag werd geweigerd omdat zij niet aan de voorwaarden voldeed, zodat de motieven van de bestreden beslissing niet juist zijn wat betreft de elementen in het administratief dossier. Dit motief is niet voldoende en het blijkt in tegendeel dat verzoekster eerst probeerde Angola te ontvluchten in augustus 2018. Wat betreft de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster stelt zij dat het waar is dat zij altijd verwijst naar een week voor de politieaangifte en dat zij dus wel indicaties kan geven wat betreft het tijdstip van de verkrachting en dat zij met betrekking tot het tweede incident verwijst naar Arbeidsdag en dus wel een goede indicatie kan geven over de tijdperiode. Verder stelt zij kwetsbaar te zijn en dat zij het traumatische element moest overleven. Het blijkt dat zij moeilijkheden kent in het algemeen om feiten in

de tijd te plaatsen zonder referentie en dat zij de gebeurtenissen echter altijd in verband plaatst met haar klacht bij de politie. Zij betoogt vervolgens dat het CGVS ook niet vermeldt welke elementen verzoekster zou kunnen geven die het CGVS beter zouden kunnen overtuigen, dat zij toch details heeft gegeven over de grootte en het haar van haar ontvoerders en verkrachters. Tenslotte stelt zij niet te begrijpen wanneer en hoe zij tijd zou hebben gehad toen zij misbruikt werd om kennis te maken met de andere meisjes die zich in dezelfde situatie bevonden.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen in haar paspoort wijst verzoekster er op dat zij samen met haar vader naar België is gekomen en dat zij dacht dat hij haar paspoort terug meenam naar Angola maar dat dit later niet het geval bleek te zijn en dat zij waarschijnlijk haar paspoort had verloren. Zij stelt dat zij niet naar haar paspoort heeft gezocht omdat zij dacht dat haar vader haar paspoort had en dat toen haar vader vertelde dat zij haar paspoort moest hebben zij merkte dat zij het niet meer had en dat zij het daarom waarschijnlijk in België verloren is. Zij stelt dat om al deze redenen haar relaas geloofwaardig moet worden geacht en dat haar het statuut van vluchteling moet worden toegekend.

In een vierde onderdeel betoogt verzoekster dat zij in geval van terugkeer naar Angola vreest opnieuw slachtoffer te worden van seksueel misbruik. Zij citeert artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat stelt dat de littekens van verzoekster haar zo herkenbaar maken dat zij door haar verkrachters wel kon geïdentificeerd worden en dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met dit bijzondere element.

Bovendien stelt verzoekster, vreest zij omwille van de HIV besmetting dat zij steeds meer geconfronteerd zal worden met discriminatie in geval van terugkeer naar Angola en dat Angola een beleid van criminalisering van HIV heeft aangenomen. Zij stelt dat deze wet sterk bekritiseerd wordt vanwege het stigma dat zij oproept onder de bevolking en met name onder de vrouwelijke bevolking zoals vermeld door het Southern Africa Litigation Centre en citeert vervolgens uit stuk 5. Verzoekster stelt dat dit discriminerend beleid helemaal niet werd onderzocht door het CGVS.

Verzoekster vraagt de beslissing van het CGVS nietig te verklaren zodat zij met kennis van haar administratief dossier een beroep kan indienen, aan verzoekster het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs van pro deo ;
3. Emails geschreven aan het CGVS;
4. Kort Visum beslissing formulier;
5. Southern Africa Litigation Centre, The criminalization of HIV in Angola, november 2020.

3. Aanvullende nota

Verzoekster legt via J-BOX een aanvullende nota dd. 7 juni 2022, waarbij in toepassing van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: Attest van G.Y., klinisch psycholoog van 7 juni 2022 met een verslag van een psychologische anamnese van verzoekster.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asiinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid

1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asiilverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Over de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, het recht op tegenspraak en de wapengelijkheid

Verzoekster werpt op dat de rechten van verdediging, wapengelijkheid en het recht op tegenspraak zijn geschonden doordat zij pas kennis heeft kunnen nemen van de notities van haar persoonlijk onderhoud, de vragenlijst CGVS en de andere documenten op de laatste dag van haar beroepstermijn om 10u10. Zij stelt geen tijd te hebben gehad om kennis te nemen van de notities en dat het zonder de notities van het persoonlijk onderhoud het onmogelijk blijkt om de motieven van de bestreden beslissing te begrijpen en hier efficiënt over te kunnen argumenteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters advocaat voor het eerst het CGVS per email contacteerde op 10 februari 2022 met de vraag om een kopie van het administratief dossier over te maken en dat zij deze vraag herhaalde op 2 en 3 maart 2022. De advocaat van verzoekster stelt dat zij deze

documenten kreeg op de laatste dag van de beroepstermijn om 10u10. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd betekend op 2 februari 2022 en dat de laatste dag voor het indienen van het beroep overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet bijgevolg 9 maart 2022 was. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeksters advocaat het beroep ingediend heeft op 4 maart 2022 en dus er zelf voor koos om het beroep in te dienen voor het verstrijken van de beroepstermijn. Dit kan dan ook het CGVS niet worden tegengeworpen, die op 4 maart 2022 en wel degelijk binnen de beroepstermijn, de administratieve dossiers overmaakte. Hierover ter zitting gevraagd standpunt in te nemen, stelt de advocaat van verzoekster, die loco optreedt voor de dominus litis, vast dat de beroepstermijn inderdaad pas verstreek op 9 maart 2022 en dat de dominus litis *in casu* wellicht te voorzichtig is geweest met betrekking tot de beroepstermijn.

Zo uit de stukken in het administratief dossier kan blijken dat het CGVS laat reageerde op de vraag van verzoeksters advocaat om de kopie van het administratief dossier over te maken, blijkt uit het voorgaande dat deze stukken niet werden overgemaakt aan verzoeksters advocaat op de laatste dag van de beroepstermijn, maar vijf dagen ervoor. De advocaat van verzoekster had bijgevolg nog enkele dagen tijd om de verklaringen van verzoekster, zoals opgetekend in de notities van het persoonlijk onderhoud door te nemen en deze te gebruiken bij het ontwikkelen van haar argumenten in het verzoekschrift. In zoverre in het verzoekschrift wordt gesteld dat de advocaat van verzoekster door de handelswijze van verwerende partij daartoe niet in staat was, kan dit, gelet op voorgaande vaststellingen niet worden weerhouden. Het betoog van de advocaat van verzoekster ter zitting met betrekking tot de onmogelijkheid om tijdens de COVID-periode inzage te krijgen in het administratief dossier op de zetel van het CGVS wegens de toen in voege zijnde COVID-maatregelen, is, gelet op het voorgaande, niet dienstig.

De Raad wijst er ook op dat er geen enkele rechtsregel bestaat die het CGVS verplicht om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over haar verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, maar betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De Raad wijst er op dat verzoekster en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet eveneens gebruik kunnen maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage kunnen nemen van het volledige administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Tenslotte kan er wat betreft de door verzoekster bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet concreet aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het bijgebrachte arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die huidige zaak kenmerken.

Een schending van de rechten van de verdediging, van het recht op tegenspraak en van de wapengelijkheid van de partijen kan in deze zaak niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor de personen die haar in Angola seksueel zouden hebben misbruikt in 2018 en die haar op de dag van de Arbeid op 1 mei 2019 zouden hebben herkend in Luanda en op haar vrees voor discriminatie op grond van het feit dat zij HIV-positief is.

Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming een kopie neer van haar Angolese identiteitskaart. Zij legt geen paspoort neer, maar legt na het persoonlijk onderhoud wel een kopie neer van haar visum. Hoewel verzoeksters verklaringen met betrekking tot het verlies van haar paspoort niet geloofwaardig worden geacht door verwerende partij, stelt de Raad vast dat verzoeksters Angolese nationaliteit en identiteit op zich niet worden betwist en dat op grond van haar verklaringen, de door verzoekster neergelegde documenten en het visumdossier opgenomen in het administratief dossier, kan worden aangenomen dat deze voldoende is aangetoond.

Verzoekster legt ter staving van haar verklaringen bij verwerende partij ook kopieën neer van processen-verbaal van de Angolese politie van 21 juni 2018 en van 3 mei 2019 en een kopie van een brief van dr. C.S. van de dienst Algemene inwendige ziekten van de Universiteit Gent van 25 december 2021. De kopieën van de processen-verbaal hebben betrekking op de door verzoekster aangehaalde vluchtmotieven en bevatten, blijkens de in het administratief dossier bijgebrachte vertaling, verzoeksters verklaring met betrekking tot de beweerde gebeurtenissen in 2018 en op 1 mei 2019. De brief van de dienst Algemene inwendige ziekten van de Universiteit Gent bevestigt dat verzoekster seropositief is en is relevant in het licht van haar aangevoerde vrees voor vervolging omwille van haar HIV-besmetting.

Uit het aan het verzoekschrift toegevoegde formulier visum kort verblijf kan niet blijken of dit document betrekking heeft op verzoekster. Volgens de toelichting door verzoeksters advocaat ter zitting, zou dit dossier afkomstig zijn van het administratief dossier van verzoekster. In zoverre verzoekster hiermee wil aantonen dat zij reeds in augustus 2018 een visumaanvraag had ingediend bij de Belgische ambassade, wordt dit document verder besproken in de hiernavolgende beoordeling van verzoeksters verklaringen. Het rapport van de Southern Africa Litigation Centre, *“The Criminalisation of HIV in Angola”*, van november 2020 bevat algemene informatie over de criminalisering van HIV in Angola en is eveneens relevant bij de beoordeling van verzoekster vrees voor vervolging omwille van haar HIV-besmetting.

Het bij aanvullende nota bijgebrachte attest van klinisch psycholoog G.Y. van de dienst Algemene Inwendige Ziekten van UGent van 7 juni 2022 bevat een verslag van een psychologische anamnese van verzoekster.

De Raad stelt vast dat verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekster neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

6.3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft aannemelijk gemaakt omwille van haar beweerde ontvoering en verkrachting omdat (1) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar verblijf in Portugal; (2) haar gedragingen in Angola strijdig zijn met de ernst van de beweerde feiten die haar zijn overkomen, omdat zij een week wachtte vooraleer zij aangifte ging doen bij de politie en maar matig op de hoogte bleef van het verdere verloop van het politieel onderzoek, waardoor haar handelswijze ongeloofwaardig is; omdat het politierapport van 21 juni 2018 uitdrukkelijk vermeldt dat zij niet seksueel misbruikt werd en zij pas 1 jaar en drie maanden na de ontvoering Angola verlaten heeft en dit een tegenindicatie is voor haar beweerde nood om het land te verlaten omwille van de ontvoering en het seksueel misbruik; (3) haar verklaringen over de ontvoering en het seksueel misbruik dermate vaag en weinig doorleefd zijn dat zij de door haar beweerde versie van de feiten niet ondersteunen en (4) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar paspoort en zij het CGVS trachtte te misleiden over de actuele plaats van haar documenten.

Wat betreft de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de door haar beweerde ontvoering en seksueel misbruik, herinnert de Raad er aan dat de beoordeling ervan met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, gelet op het traumatiserende en zeer ingrijpende karakter van dergelijke feiten. In dit verband is de Raad niet overtuigd van de motivering dat verzoeksters handelswijze onmiddellijk na de beweerde feiten, *in casu* als dusdanig in strijd zijn met de ernst van de beweerde feiten. Indien verzoekster daadwerkelijk werd ontvoerd en seksueel misbruikt, zoals zij verklaart, kan niet worden uitgesloten dat verzoekster hierover niet wilde praten met politieagenten en dat gevoelens van schaamte haar ervan hebben kunnen weerhouden om hierover te spreken met haar ouders of de autoriteiten, zoals opgeworpen

in het verzoekschrift. In dezelfde zin kan uit het enkele feit dat het politierapport van 21 juni 2018 vermeldt dat zij verklaart niet seksueel misbruikt te zijn, niet worden geconcludeerd dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, omdat de inhoud ervan haar verklaringen niet ondersteunt. Zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift, verklaarde verzoekster dat zij samen met haar vader naar de politie ging en aan haar vader had verzekerd dat zij niet seksueel misbruikt was omdat zij niet wilde dat de familie het wist (notities PO, p. 19), zodat het als dusdanig niet onaannemelijk is dat zij dit liet optekenen in het proces-verbaal.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeksters verklaringen over de manier waarop zij uit het huis kon ontsnappen zeer vaag blijven en dat zij ook na herhaaldelijk aandringen door de dossierbehandelaar hierover geen duidelijkheid kan verschaffen en ook over de daders niet meer kon vertellen dan dat zij groot waren en kort haar hadden en zij hierover dus vage verklaringen aflegt. Ook over de plaats waar zij zou zijn vastgehouden slaagt verzoekster er niet in om enig concreet detail te vertellen en kan zij enkel een vage beschrijving geven van de buitenkant van het huis waarin zij zo zijn vastgehouden. Indien verzoekster gedurende een dag zou zijn vastgehouden, zoals zij verklaart, kunnen weinig conclusies worden getrokken uit de vaststelling dat zij weinig wist te vertellen over de onderlinge verhoudingen tussen haar ontvoerders en de identiteit van de andere meisjes, zoals aangevoerd in het verzoekschrift. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zij wat de overige aspecten van de beweerde feiten betreft niet verder komt dan zeer vage en weinig doorleefde verklaringen. De Raad stelt bijkomend ook vast dat volgens haar verklaringen verzoekster na de beweerde verkrachting evenmin naar een ziekenhuis ging (notities PO, p. 19).

Bovendien stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoekster volgens haar verklaringen bij het CGVS in september 2019 in België zou zijn toegekomen, terwijl zij slechts in november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Indien verzoekster inderdaad omwille van de door haar beschreven feiten Angola zou hebben ontvlucht, kan inderdaad verwacht worden dat zij zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend nadat haar vader naar Angola was teruggekeerd. Verzoekster verklaarde immers dat haar vader met haar meereisde naar België en niet lang in België is gebleven vooraleer hij terugreisde naar Angola (notities PO, p. 24). Zo de aanwezigheid van haar vader in Portugal een verklaring kon bieden voor het feit dat zij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Portugal, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, ligt geen plausibele verklaring voor waarom zij nog tot november 2019 wachtte om een verzoek in te dienen in België, terwijl haar vader kort na hun aankomst in september reeds vertrokken was. Van een verzoekster om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij zo spoedig mogelijk na aankomst zich tot de bevoegde autoriteiten wendt om deze bescherming te bekomen. De vaststelling dat zij nog tot november 2019 heeft gewacht om dit te doen, is moeilijk verenigbaar met verzoeksters vrees voor vervolging omwille van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen dit motief in de bestreden beslissing.

De Raad is verder niet overtuigd dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten, zij om die reden Angola heeft verlaten. Uit de gegevens van het administratief dossier en het door haar voorgelegde visum, blijkt dat zij Angola per vliegtuig heeft verlaten in september 2019, hetzij 1 jaar en drie maanden na de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in midden juni 2018, zoals kan worden afgeleid uit verzoeksters verklaringen en het proces-verbaal van 21 juni 2018, nu zij verklaart een week na de gebeurtenissen naar de politie te zijn gestapt. Het gegeven dat zij gedurende een dergelijk lange periode in Angola bleef, waarbij zij steeds thuis bleef wonen, behalve de maand dat zij bij haar tante woonde, valt in elk geval moeilijk te rijmen met het feit dat zij omwille van de vrees voor haar belagers Angola zou hebben verlaten. In het verzoekschrift wordt aangevoerd, onder verwijzing naar een dossier visum kort verblijf dat zij reeds in augustus 2018 een visum aanvraag bij de Belgische ambassade en wordt betoogd dat dit aantoonde dat zij onmiddellijk na de feiten trachtte te vluchten. In zoverre dit document, dat haar naam niet vermeldt maar wel haar DVZ referentienummer, verzoekster betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat hieruit evenmin kan worden afgeleid dat verzoekster omwille van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten dit visum aanvraag. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster Angola verliet met een visum uitgereikt door Portugal en zij noch bij de DVZ noch bij het CGVS melding maakt van het feit dat zij in augustus 2018 een visum voor België zou hebben aangevraagd. Bovendien stelt de Raad vast dat volgens haar verklaringen zij pas nadat zij één van de daders had herkend bij haar tante ging wonen en niet langer in Angola wilde wonen, zodat hieruit evenmin kan blijken dat zij onmiddellijk na de ontvoering het land wou verlaten en dit tegenstrijdig is met het betoog in het verzoekschrift. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster één van haar belagers herkende op 1 mei 2019, kan de Raad slechts vaststellen dat zij volgens haar verklaringen pas in augustus of september 2019, hetzij 1 jaar en drie maanden na de ontvoering en het seksueel misbruik en drie of vier maanden nadat zij een belager herkende, stappen ondernam om het land te verlaten.

Verder verklaart verzoekster met betrekking tot haar paspoort bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat haar vader dit terug meenam naar Angola, maar bij het CGVS dat zij haar paspoort, dat zich in haar portefeuille zou hebben bevonden, zou hebben verloren in een taxi in België (notities PO, p. 9). In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster heeft getracht het CGVS te misleiden over de actuele plaats van haar documenten, nu zij bij het CGVS verklaart, geconfronteerd met haar verklaringen bij de DVZ over haar paspoort, dat zij dacht dat haar vader haar paspoort had nadat zij het verloren had, terwijl het niet geloofwaardig is dat zij niet wist waar haar paspoort was terwijl het in de twee maanden voor haar interview bij de DVZ al die tijd in haar portefeuille zou hebben gezeten. Lezing van de vragenlijst CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud, leert inderdaad dat verzoekster diametraal tegenovergestelde verklaringen aflegt met betrekking tot haar paspoort, nu zij bij de DVZ verklaart dat haar vader haar paspoort terug had meegenomen naar Angola (administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 28) terwijl zij bij het CGVS verklaart dat zij haar paspoort, dat in haar tas bij haar portefeuille zou hebben gezeten, heeft verloren in een taxi tussen Gent en Eeklo (notities PO, p. 9-10). De Raad stelt, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoekster geen plausibele verklaring heeft voor het feit dat zij eerst verklaarde dat haar vader haar paspoort terug meenam naar Angola, om daarna te verklaren dat zij haar paspoort, dat al die tijd in haar tas zou hebben gezeten bij haar portefeuille, zou hebben verloren in een taxi. Verder stelt de Raad vast, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, dat verzoekster niet veel heeft ondernomen om het paspoort terug te vinden, nu zij noch de taxi heeft gecontacteerd, noch bij de politie aangifte heeft gedaan van het verlies van haar paspoort. Evenwel legt verzoekster na het persoonlijk onderhoud wel een foto van haar visum neer, terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart, gevraagd of zij een kopie heeft van haar paspoort: *“Ik heb enkel de foto op mijn telefoon. Van welke pagina’s hebt u een foto?. Enkel van de voorpagina zelf”* (notities PO, p. 10). Deze vaststellingen doen minstens het vermoeden ontstaan dat verzoekster geen open kaart speelt tegenover de Belgische asielinstanties met betrekking tot haar paspoort.

6.4. Inzake het neergelegde psychologische attest kan vooreerst verwezen worden naar relevante rechtspraak van het EHRM inzake de vraag naar het gewicht dat moet worden toegekend aan het medische attest (onder meer: *R.C. tegen Zweden*, nr. 41827/07, § 55, 9 maart 2010; *Mo.M. tegen Frankrijk*, nr. 18372/10, § 40, 18 april 2013; *I. tegen Zweden*, nr. 61204/09, § 67, 5 september 2013; *R.J. tegen Frankrijk*, nr. 10466/11, §§ 41-42, 19 september 2013). Uit *“I. tegen Zweden”* van 5 september 2013, nr. 61204/09, en *“R.J. tegen Frankrijk”* van 19 september 2013, nr. 10466/11, kan blijken dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, het de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek te verrichten naar dat bewijsmiddel om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In *R.J. tegen Frankrijk* werden de vastgestelde verwondingen in het medisch attest precies omschreven (*“Ce certificat médical [...] décrit de façon précises quatorze « plaies par brûlure datant de quelques semaines » et occasionnant « des douleurs importantes nécessitant un traitement local et par la bouche (...) »*”, *R.J. tegen Frankrijk*, § 41). In *I. tegen Zweden* wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam, waaronder een kruis gebrand in de borststreek, die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane foltering (*I. tegen Zweden*, § 67).

Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafe dan wel geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest *R.C. tegen Zweden*, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 62 van het arrest *I. tegen Zweden*, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest *R.J. tegen Frankrijk*, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan van voormelde verplichting, in het bijzonder indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn die stroken met de verklaring dat autoriteiten van zijn land hem onmenselijk hebben behandeld (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest *I. tegen Zweden*, § 39 en 42 van voormeld arrest *R.J. tegen Frankrijk*). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest *Mo.M. tegen Frankrijk*, van 18 april 2013, nr. 18372/10).

In het attest van de klinisch psycholoog van 7 juni 2022 wordt melding gemaakt van *“duidelijke pointers van klinische psychopathologie”*, namelijk posttraumatische stressstoornis en wordt verslag gemaakt van wat verzoekster aan de psycholoog vertelde.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van dit stuk. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Hoewel het attest het bestaan van bepaalde psychologische problemen kan aantonen, vormt dit stuk geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de deze werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem door zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Uit de bewoordingen van het attest blijkt dat dit gebaseerd is op verzoeksters verklaringen: *“Mevrouw vertelt me over haar voorgeschiedenis”*. In het attest wordt ook gesteld dat het onduidelijk is of zij via de verkrachting waarvan zij ook bij de psycholoog verklaart het slachtoffer te zijn geweest HIV gekregen heeft. Er wordt ook vermeld dat in mei een oogprothese werd geplaatst en dat deze prothese na 1 jaar moet gereinigd worden en na zes jaar vervangen. Uit het attest kan niet blijken dat de behandelende psycholoog zich uitspreekt over de oorzaak van de posttraumatische stressstoornis die zij bij verzoekster heeft vastgesteld.

Uit het attest kan niet worden afgeleid dat verzoekster niet zou in staat geweest zijn om coherente verklaringen af te leggen tijdens het persoonlijk onderhoud of dat haar psychologische problemen van die aard zijn dat zij een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het feit dat een persoon een psychische aandoening heeft, geeft op zichzelf immers niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89).

In het verzoekschrift en ter zitting wordt gesteld dat verwerende partij het kwetsbaar profiel van verzoekster slecht heeft beoordeeld en dat de trauma's veroorzaakt door het seksueel misbruik een aantal ongerijmdheden in haar relaas en met name de ogenschijnlijke tegenstelling tussen haar gedragingen in Angola en de ernst van de beweerde feiten die haar zijn overkomen, kunnen verklaren. Verzoeksters advocaat betoogt in dit verband ter zitting dat gezien verzoeksters kwetsbaarheid en trauma's te hoge verwachtingen zijn gesteld met betrekking tot de mate waarin zij kan geacht worden consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Het psychologische attest lag niet voor op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Evenmin heeft verzoekster voor het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zij bijzondere procedurele noden had. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster op een aantal momenten tijdens het persoonlijk onderhoud zeer emotioneel werd en begon te huilen. Dit is onder meer het geval tijdens het vrij relaas, waarna zij toelicht dat zij dit nog niet veel verteld heeft en er emotioneel van wordt telkens zij er aan terugdenkt en dat zij in een vereniging voor vrouwen in België al haar problemen heeft verteld (notities PO, p. 11). Evenwel blijkt dat haar steeds de mogelijkheid werd gelaten om te pauzeren en werd haar gezegd dat zij haar tijd kon nemen om haar verhaal te vertellen en werd haar door de dossierbehandelaar gevraagd of zij psychologische begeleiding krijgt in België, waarop zij negatief antwoordt (notities PO, p. 12). Alles in acht genomen, blijkt niet dat verzoekster omwille van haar psychologische problemen niet in staat zou geweest zijn om haar vluchtmotieven op coherente en consistente wijze uiteen te zetten. Nergens wordt in het attest overigens vermeld dat verzoeksters cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Verzoekster toont niet aan dat haar psychologische toestand haar verhindert, dan wel verhinderd heeft, coherente verklaringen af te leggen. Er blijft dus twijfel bestaan over de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen en de door haar geschetste omstandigheden waarin de feiten zouden hebben plaatsgevonden.

6.5. Los van bovenstaande overwegingen, stelt de Raad vast dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de voorgehouden feiten, deze *in casu* niet kunnen aanleiding geven tot erkenning als vluchteling. De Raad minimaliseert geenszins de ernst van dergelijke feiten en neemt aan dat dit zeer traumatisch kan zijn en ook een invloed kan gehad hebben op de verklaringen van een verzoekster om internationale bescherming. Daden van seksueel geweld worden in artikel 9 van de Kwalificatierichtlijn aangemerkt als

daden van vervolging, maar de Raad wijst erop dat waar er geen twijfel over bestaat dat verkrachting als een daad van vervolging kan worden beschouwd, ook moet worden aangetoond dat er een verband is met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie (EASO, Judicial Analysis, Qualification for International Protection, 2016, p. 37, UNHCR, Gender-Related Persecution within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 7 May 2002). Evenwel stelt de Raad vast dat, wat betreft de beweerde gebeurtenissen in Angola, uit haar verklaringen niet kan blijken dat zij het slachtoffer is geweest van daden van vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Indien geloof zou worden gehecht aan haar verklaringen dat zij in Angola het slachtoffer is geweest van een eenmalig, weliswaar ernstig crimineel feit gepleegd door een niet-statelijke actor, kan hieruit niet blijken dat zij hiervan het slachtoffer werd omwille van haar ras, nationaliteit, religie, behoren tot een bepaalde sociale groep, of politieke overtuiging. Verder toont verzoekster ook niet aan dat zij tegen dergelijke criminele feiten geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de autoriteiten in haar land van herkomst (UNHCR, par. 21) zodat het verband met één van de vervolgingsgronden evenmin op deze wijze kan worden vastgesteld. Uit de door haar voorgelegde documenten blijkt immers dat zij een klacht heeft neergelegd bij de politie inzake haar ontvoering en hoewel zij om de hierboven uiteengezette redenen heeft verklaard niet seksueel misbruikt te zijn geweest, is er geen enkele indicatie dat het niet mogelijk zou zijn om hiervoor alsnog klacht in te dienen of zich tot de Angolese autoriteiten te wenden, indien zij zich na terugkeer naar Angola zou bedreigd voelen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster, niet aantoonbaar dat zij geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming conform artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad nog opmerkt dat geen enkele overheid absolute bescherming kan verlenen tegen dergelijke feiten.

6.6. Verzoekster beroept zich voor haar verzoek om internationale bescherming eveneens op haar HIV besmetting. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist door verwerende partij dat verzoekster HIV heeft en dat verzoekster hiervan ook stukken voorlegt. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekster hierover dat zij het nog nooit aan iemand heeft verteld, dat haar familie hiervan niet op de hoogte is en dat zij ook niet weet wat er zal gebeuren als zij het vertelt en gevraagd of zij hieromtrent een vrees heeft bij terugkeer naar Angola verklaart *“(huilt) ja. ...Als mijn familie ontdekt dat ik het heb...”* (notities PO, p. 23). In het verzoekschrift voert verzoekster verder aan dat zij vreest steeds meer geconfronteerd te worden met discriminatie omwille van haar HIV-besmetting en wijst er op dat uit de door haar bijgebrachte informatie van de Southern Africa Litigation Centre blijkt dat Angola een beleid van criminalisering van HIV heeft aangenomen en dat deze wetgeving sterk bekritiseerd wordt vanwege het stigma dat dit werpt op met name de vrouwelijke bevolking.

Uit de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat personen met HIV/AIDS in Angola gestigmatiseerd worden door het grote publiek maar ook dat wetgeving werd aangenomen in 2004 om de rechten van personen in Angola die leven met HIV te beschermen met betrekking tot het recht op werk gratis gezondheidszorg en confidentialiteit binnen het gezondheidssysteem in Angola (Wikipedia, HIV/AIDS in Angola). Uit de door verzoekster bijgebrachte document van de Southern Africa Litigation Centre, “Discussion Document. The Criminalisation of HIV in Angola”, blijkt dat diezelfde wet ook bepalingen bevat die in bepaalde omstandigheden de intentionele overdracht van HIV en het blootstellen van personen aan HIV en het verbergen van HIV besmetting voor seksuele partners strafbaar stelt. Volgens het document kunnen bepalingen uit de strafwet, indien niet correct toegepast, worden gebruikt om seksueel contact met een andere persoon zonder deze te informeren van een positieve HIV status te bestraffen met twee jaar gevangenisstraf indien er geen intentie is om de andere persoon te besmetten. Volgens het document is er weinig informatie over de wijze waarop deze wetgeving in de praktijk wordt toegepast en de weinige persberichten die voorhanden zijn hebben betrekking op intentionele overdracht van HIV, maar is niet duidelijk of deze omschrijving in de gerapporteerde gevallen correct is. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat dergelijke wetgeving in het document wordt bekritiseerd vanwege het stigma dat zij oproept onder de bevolking en met name onder de vrouwelijke bevolking, stelt de Raad vast dat de in het verzoekschrift geciteerde passages voorkomen in de algemene sectie over de geschiedenis en context van HIV criminalisering en verwijzen naar algemene bezorgdheden van experts in de materie en niet specifiek betrekking hebben op de situatie in Angola. In de sectie over de Angolese wetgeving en praktijk wordt de specifieke impact op vrouwen met HIV niet besproken en kan hieruit evenmin blijken dat deze wetgeving de vrouwelijke bevolking in Angola specifiek zou stigmatiseren.

Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en

ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om dit aan te tonen. Verzoekster dient concreet aan te tonen dat de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten haar leven in het land van herkomst verder te zetten. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat personen met HIV aan dusdanig ernstige discriminatie worden onderworpen dat dit met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden gelijkgesteld. Zo uit de landeninformatie kan blijken dat er nog steeds een stigma heerst ten aanzien van personen met HIV en dat de aangenomen wetgeving nuttig is om discriminatie van deze personen tegen te gaan maar dit nog niet heeft uitgeroeid, zoals dit helaas ook het geval is in andere delen van de wereld, blijkt uit deze informatie evenzeer dat heel wat bewustwordingscampagnes zijn gelanceerd in Angola rond HIV/AIDS om het hardnekkige stigma rond deze ziekte te bestrijden.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat de door haar gevreesde discriminatie omwille van haar HIV status zwaarwichtig genoeg is om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog ter terechtzitting dat zij behoort tot een specifieke sociale groep is dan ook niet dienstig.

In zoverre verzoekster zich beroept op haar medische problemen en het gebrek aan medische verzorging in haar land van herkomst, wijst de Raad er op dat deze geen verband houden met de gronden voor internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat zij zich voor de beoordeling van deze medische problematiek dient te wenden tot de in de Vreemdelingenwet daartoe voorziene procedure.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoeksters land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij vervolging riskeert omwille van de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten en haar HIV-besmetting.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Angola.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Om hierboven uiteengezette redenen maakt zij op basis van deze motieven evenmin een reëel risico over ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. In zoverre seksueel geweld wel kan worden gekwalificeerd als ernstige schade, is evenwel eveneens noodzakelijk dat wordt aangetoond dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming conform artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet vooraleer de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster, om de hierboven uiteengezette redenen, dit niet aantoon, en herhaalt dat geen enkele overheid absolute bescherming kan verlenen tegen dergelijke feiten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoon waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

7.3. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals

bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van, de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting dertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET